

O třech překvapeních u hrobu

text: Ž 121

čtení: Mk 16,1-8

písně: 333 S324 660 662 /VP: 346/ 350

j+s 20. 4. 2014

neděle velikonoční

Tři mladé dívky si toho rána přivstaly a šly ke hrobu. Ke hrobu Ježíšovu; je to dnes třetí den, co byl ukřižován. Obávaly se, jestli tam nejdou zbytečně: bylo totiž zvykem uzavřít hrob velkým kamenem a odvalit takový kámen bylo nad jejich síly. Žádného siláka s sebou neměly, a tak si říkaly, kdo jim asi pomůže (pokud se vůbec někdo najde).

S těmito otázkami – jak zvládnout těžký úkol a kdo jim s tím pomůže – přišly ke hrobu a vy už víte, že na ty otázky nedostaly odpověď, protože ono to mezitím bylo všechno jinak, než čekaly. Kámen už byl odvalen, takže ty otázky (jak to zvládneme a kdo nám pomůže) najednou byly zbytečné.

Řekněme, že to je první vzkaz velikonočního rána: může se stát, že je všechno jinak, než jsem myslel, než jsem se obával a než jsem plánoval. Asi to znáte: svírá vás nějaká otázka (třeba v noci, když vám bere spánek); stokrát dokola přemítáte, jak tahle vaše starost dopadne (a může vůbec dopadnout dobře?) a jestli vám s ní někdo pomůže... Uspokojivou odpověď vám nikdo nedá, jenže vloží-li se do věci Bůh, už té odpovědi ani nebude třeba, protože je to všechno jinak... Kámen už je odvalen a předchozí obavy těch tří žen se ukázaly vlastně trochu liché.

To je překvapení číslo jedna, jež ty tři zažily: Koukám, odkud by mi tak přišla pomoc, a ona přichází od Hospodina, ani nevím jak (tak to vyjádřil jeden starý biblický žalm). Podle vzoru těch tří dam a jejich časného nedělního překvapení se scházíme každou neděli po ránu i my. Přicházíme sem s otázkami, které nás tíží, s břemeny, která jsou nad naše síly, s potížemi, které neumíme řešit, se vztahy, které onemocněly. Přímou odpověď na své otázky (tak jak jsme si je formulovali) v kostele asi neuslyšíme: zato se tu setkáváme s tím, co Bůh připravil a v co jsme si ani netroufli doufat a ani si to neumíme představit – naslouchejme dobře, snad to setkání s Božím překvapením poskytne pro naše otázky a břemena nové světlo. Novou naději.

Kámen byl pryč a ty tři z toho měly radost. Přišly se sem vlastně jenom rozloučit, uzavřít životní kapitolu, která pro ně byla důležitá – dokud se setkávaly s Ježíšem, přinášelo to do jejich života Boží požehnání. A hle, kámen je pryč a je to, jako by někdo odstranil mříž, která je uzavírala do samoty a bezmoci. Proto se přišly rozloučit: protože kdyby Ježíšův konec přešly mlčením (“nemluvme o smrti”), bezmoc by jim svazovala ruce. Teď je balvan bezmoci pryč: je přece mnohem lepší, když v sobě s vděčností necháme rozeznít, co dobrého nám přál ten, kdo zemřel.

Šly se rozloučit a čekalo je překvapení číslo dvě. Nejenže kámen nebyl, kde ho čekaly, ale on tu není ani Ježíš! Zato je tu kdosi v bílém a povídá: “Neděste se! Ten, koho hledáte, tu není, byl vzkříšen a jde před vámi do Galileje. Jděte to říct ostatním.”

Být to na lidech a jejich fantazii, asi by jim anděl řekl něco jiného: třeba aby založily tradici poutí k Ježíšovu hrobu nebo uctívání skály, kam byl pohřben, neb pláten, do nichž byl zabalen. Jenže to na lidech naštěstí nezáleží, anděl jim předal vzkaz od Boha (ostatně od toho je to anděl) a ten vzkaz zněl, ať se k prázdnému hrobu obrátí zády a ať vyrazí zpět do všedního každodenního života. Jenomže to nebude návrat, jako by se nic nestalo – ono se mezitím něco stalo (totiž ten prázdný hrob): Vraťte se zpátky ke svým všedním dnům a vězte, že kdyby si na vás políčily úklady za dne, když svítí slunce, nebo v noci, když vyjde měsíc, Hospodin vás nedá a chrání váš život. Ba ani ta smrt ho nepřemůže, jen si vzpomeňte na ten neodvalitelný kámen, co byl odvalen. Tak je to i se smrtí.

Určitě znáte proslavený nápis, který zdobí ne jeden hřbitov: “Co jste vy, byli jsme i my; co jsme my, budete i vy.” Řadu lidí to děsí, na smrt radši nemyslet... Jenomže význam Velikonoc, význam Kristovy smrti a vzkříšení spočívá v tom, že ten nápis patří i nad Ježíšův hrob. Jen si to pozorně vyslechněte. Vzkříšený Kristus praví: “Co jste vy, byl jsem i já. Co jsem já, budete i vy!”

Tak s tímhle měly vyrazit tři ženy zpět od prázdného hrobu. Jděte, tančete, dejte si záležet na každém kroku. Bůh vás přece chrání a Ježíš jde před vámi. Kam vy jdete, tam on už byl. Cestu, která vás čeká, pro vás učinil schůdnou a ještě vás na ní doprovází. Tak jděte a přizvěte k tomu i všechny ostatní.

Překvapení číslo tři už ženy nezažily, to si evangelista nechal pro nás, kdo to čteme. Ženy vyslechly, co jim postava v bílém tlumočila, a pak v hrůze pelášily pryč a nikomu nic neřekly, protože se bály.

Těmito slovy prý evangelium podle Marka původně končilo. Někteří křesťané to neunesli a připojili ještě závěrečný happyend (jak to ženy přece jen vyřídily a jak to bylo dál). Ale zůstaňme u toho, čím vypravěč asi chtěl končit: že evangelium žádný happyend nemá. Že ani vzkříšení není jen takové příjemné, sladké uzavření předchozích nesnází.

Kristovo vzkříšení je především – tak to zaslechly ty tři ženy – pozváním na cestu. Pozváním na naši novou cestu do starých vztahů, starostí, rozhodování (ovšem pod Boží ochrannou rukou a ve šlépějích Ježíšových). Pozvání na cestu, po které chodil Ježíš.

Budeme na té cestě potkávat spousty lidí, kteří se obávají, jak zvládnou svá břemena a úzkosti a kdo jim pomůže odvalit kámen. Nebudeme na ten balvan asi dost silní, ale víme – protože jdeme od prázdného hrobu – že když se do věci vloží Bůh, je to všechno nějak jinak, líp. “Tak je pozvěte,” povídá anděl. (Ty tři dámy z toho měly strach, ale v tom si je za vzor neberme.)

Vzkříšení znamená, že se ticho, hrob a smrt mění v radost, vzkříšení a život. Prach se tu mění v tělo, mlčení v setkání, zármutek v naději, nesourodá skupina lidí v církev. Vůbec přitom nezáleží na tom, jací jsme nebo jací jsme byli (co jsme zvládli či propásli), ale záleží na Bohu – na nás je, abychom se spolehli na něj, nikoli na sebe či na jiného z lidí.

Ohlížím se, odkud by mi tak přišla pomoc, a ona přichází od Hospodina (překvapení první). I kdyby si na mě políčily denní či noční úklady, on mě chrání, ba ani smrt ho nepřemůže (překvapení druhé). A ještě to třetí: obraťte se k prázdnému hrobu zády a jděte, kam vás nohy ponesou. Vždyť víra znamená, že jde Ježíš před vámi, tak ho následujte na všech každodenních křížovatkách všech svých všedních starostí ve všech Galilejích světa. V kostele se nezvěstuje laciný happyend. V kostele se zvěstuje Boží láska na celou vaši životní cestu od prvního nadechnutí až do posledního, ba i potom. A jen a jen díky Bohu jsme my všichni, kdo tu stojíme a sedíme, kandidáti vzkříšení. Za což buď Bohu dík. Amen.

(V kázání byly použity nápady Jakuba Kellera a Petra Galluse)